

CANTÀNIA: LES PORTES DEL MÓN

Per Alba Vilaseca Freixas

S'aixeca el vellutat teló granat del teatre Kursaal de Manresa, un vespre de dijous plujós de maig, i apareixen, davant d'una platea i amfiteatre plens a vessar, dos-cents cinquanta nens i nenes d'entre nou i tretze anys asseguts sobre una gran tarima esglaonada que ocupa, pràcticament, l'escenari sencer. Tots quiets. Tots en silenci. Tots expectants a les indicacions d'un director d'orquestra que alça els braços per indicar als músics i cantants que es preparin, perquè comença l'espectacle: comença la Cantània!

Al so en directe d'un piano, una flauta travessera, un saxo, un violí, una viola, un violoncel, un contrabaix i un reguitzell d'instruments de percussió, s'hi sumen les veus de dos solistes: la Sara, la protagonista cega que vol conèixer món, i en Daniel, el seu pare, qui l'acompanyarà en aquesta aventura que faran juntament amb aquesta colla de nens i nenes de sis escoles de la comarca. Sembla que tothom està preparat per emprendre el viatge. Hi ha un silenci absolut a la sala. Des del públic, tot just ens estem recuperant de l'impacte visual de la imatge inicial. Es respiren les ganes dels artistes per fer-nos gaudir d'aquest espectacle que fa tantes setmanes que preparen des de les seves aules. Però també es respira una gran predisposició per part del públic assistent per viure intensament aquesta obra cantada que, poc o molt, ja fa dies que ha entrat dins les nostres llars. Perquè l'assaig dels nens i nenes no s'acabava a l'escola: continua a la dutxa, al cotxe, preparant l'esmorzar o recollint la taula després de sopar... Ja fa dies que ens canten a tothora i a tot arreu sobre la Sara i en Daniel, i avui –per fi– ha arribat el moment que ho facin sobre l'escenari. A dalt, hi ha nervis per fer-ho bé. A baix, hi ha nervis perquè tot els surti bé.

I sonen les primeres notes instrumentals. I s'hi afegeixen les veus dels solistes mentre la colla que tenen darrera es posa dempeus. Tots a una. Pell de gallina. Dos-cents cinquanta joves atents a les mans d'un director que els dona pas al seu torn. Dues-centes cinquanta boques que s'obren alhora i dues-centes cinquanta veus que sonen al mateix moment, clavat, com si fossin una de sola. De nou, pell de gallina. Ningú se surt del guió i l'espectacle comença deixant bocabadat un públic que els mira embadalits, tots buscant entre tanta samarreta negra i pantalons texans, la cara del nostre petit artista. Ja el tinc. Localitzat. El cinquè començant per l'esquerre de la primera fila. Rialler. Content. Felíç. El meu xic canta amb energia, alegria i entusiasme per explicar-nos que la Sara ha de dormir però que vol que li llegeixin un conte. De cop i volta, s'agafa les seves dues mans: tots s'agafen les seves dues mans i fan un moviment de serp amb els braços; l'efecte òptic des de la segona fila de l'amfiteatre, on soc, és espectacular perquè els braços destapats fent un moviment circular continu contrasten amb el color fosc de les samarretes de màniga curta. Cinc-cents braços movent-se alhora mentre una sola veu potent, perquè està composta de moltíssimes veus, ens explica com la Sara i el seu pare planifiquen el viatge.

La història avança i els solistes llueixen la seva tècnica vocal operística tan ben acompanyada d'escolars amateurs. I tots junts viatgem cap a l'Índia, l'Àfrica i la Xina. I apareixen elements treballats a classe que decoren les quinze cançons de l'espectacle amb cartolines il·lustrades amb pintura fluorescent, baldufes de paper que giren quan les bufen, miralls fets de paper de plata... Les cançons, alegres i rítmiques, engresquen els artistes a moure els malucs i, inevitablement, el moviment que veiem sobre l'escenari se'ns encomana al públic. Sense adonar-nos-en, comencem també a moure algun peu, alguna espatlla o el cap. És inevitable. Tenim davant els ulls els nostres fills i filles, germans o nets, que canten entusiasmats i ens expliquen la història de *Les portes del*

món. Tot són rialles i somriures que acompanyen les notes musicals que inunden la sala gran del Kursaal.

I, davant de tot, el meu xic, que ja no pot aguantar-se més, arrela els peus a terra per col·locar bé l'esquena i poder cantar amb aquella energia que tan sap projectar amb la veu. Gaudeix i em fa gaudir. No pot evitar portar el ritme amb el mateix peu que el porto jo. I tampoc pot evitar la cara de satisfacció que fa (i que de ben segur també faig jo) mostrant el que fa dies que ha après i dies que assaja des de la intimitat de la seva habitació. Avui ho ensenya al món: ell també obre les portes del seu món. Perquè cantant s'ho passa bé i se li nota. I no puc treure-li l'ull de sobre, perquè –tot i portar una samarreta negra– quan canta, brilla. Li brillen els ulls, i li brilla el cos movent-se al ritme de la música, i li brilla la veu que s'emmotlla a les altres dues-centes quaranta-nou veus. I em fa feliç veure'l feliç.

El viatge de la història que ens canten sembla que va arribant al seu destí. Després de cinquanta minuts de música ininterrompuda, el tren que han agafat la Sara i el seu pare, i que està fet de *txu-txuuuus* de nens i nenes flexionant i estirant els genolls amb un moviment compassat i completament coordinat entre ells, arriba a l'estació que és final de trajecte, i final d'espectacle. El públic, embadalit i satisfet, aplaudeix amb entusiasme i admiració, com no podria ser d'una altra manera. Tots nosaltres aplaudim al nostre o la nostra jove artista. Però també aplaudim a unes escoles que porten setmanes treballant aquest projecte. I a uns i unes mestres de música que aposten per fer viure experiències inoblidables als seus alumnes, que els ensenyen a escriure i a llegir les notes més enllà del pentagrama, que els ensenyen a sentir-les no només auditivament sinó també amb el cor, amb l'ànima, que els ensenyen a estimar l'art de la música fent-los protagonistes d'un espectacle i, no només això, sinó també a compartir l'espectacle amb tants altres nens i nenes d'altres centres i les seves famílies. Perquè ja ho diuen, que la música és un llenguatge universal. I aquest vespre, al teatre del Kursaal, s'ha creat un univers màgic a dalt de l'escenari que, en abaixar-se el teló vellutat granat, ha estallat amb crits i salts d'alegria, d'alliberament d'emoció continguda i la satisfacció d'haver fet quelcom gran, molt gran. La cridòria traspasa el teló i arriba a un públic que poc a poc abandona el pati de butaques per anar a retrobar els autèntics protagonistes de l'espectacle fora el carrer, on encara cauen quatre gotes mal comptades que no poden evitar que el públic comentem el que acabem de veure, el que acabem de viure i sentir mentre esperem impacients la sortida dels nostres fills.

Quan, finalment, arriba la classe de quart de l'Espill, amb la seva tutora i la mestra de música, al racó del passeig on havíem quedat trobar-nos després de la funció, tots els pares i mares aplaudim en reconeixement als nostres artistes preferits, que somriuen cansats però satisfets de l'aventura que acaben de cantar i, encara més important, de l'aventura que acaben de viure i compartir. Els abracem i els felicitem, perquè s'ho mereixen. Perquè han gaudit i ens han fet gaudir un vespre de dijous plujós de maig.